

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

*„NÉGY SZÓCSKÁT ÜZENEK, VÉSD JÓL KEBELEDBE, S FIADNAK
HAGY ÖRÖKŰL HA KIHÚNYSZ: A HAZA MINDEN ELŐTT.”*

Kölcsey Ferenc

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke ohajtva sejt: /
Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hit csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot, és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Az ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket egyaránt.

ÜNNEP, MINDENEK FELETT

Panaszkodni magyar sajátosság - mondjuk sokan, amikor nemzetünk lélektanát próbáljuk szavakba önteni. Az örökös elégedetlenség, a „minden lehetne kicsit jobb” gondolata valahogy évszázadok alatt beleivódott a magyarság lelkületébe. Csak ritkán adódik olyan pillanat, amikor hazánk minden polgára egyszerre örülhet valamilyen sikernek, és nem tudnak gyökeret eresztetni a negatív vélemények. Ezen a nyáron két ilyen felemelő pillanatnak is részese lehetett Magyarország. A labdarúgó Európa Bajnokság és az Olimpia magyar sikerei példátlan örömet, hatalmas fiesztát hoztak az otthonokba, utcákra határon innen és túl.

Szerencsésnek mondhatom magam, hogy egy hét fős baráti társasággal eljuthattam Franciaországba, ahol két mérkőzésen is a helyszínen buzdíthattam a magyar válogatottat. Az egész Európa-bajnokságot talán egyetlen kifejezéssel lehet a leginkább jellemezni: ünnep, mindenek felett.

Ez volt a benyomásom akkor is, amikor Bordeaux utcáin az ellenfél, Ausztria szurkolóival fényképeztünk, amikor a mérkőzésre vezető úton együtt énekeltünk, s amikor a stadion bejáratánál velük táncoltunk, mulattunk perceként át. A vizsálynak és az ellenségeskedésnek nyoma sem volt, pedig egy órával később harcokként „estek egymásnak” a két válogatott labdarúgói a Matmut Atlantique-ban. Az eredmény ismert, Magyarország nemzeti válogatottja történelmi, 2:0-ás győzelmet aratott az osztrákok felett. A mérkőzés után nem csak Bordeaux közterei, de Budapest körútjai is megteltek ünneplő magyar tömegekkel. Örömmámorban úszott az egész ország. Ahogy másfél hónappal később Szász Emese vagy Hosszú Katinkai olimpiai aranyérmei után... Utóbbiaknál talán csak azért

**Bordeaux-ban is
varsányiként**

nem vonultak utcára tízezrek, mert hála Istennek, minden Olimpián szép sikereket ér el hazánk (mondhatni, hozzászoktunk a győzelemhez), a labdarúgó Európa-bajnokságon való részvételre viszont 44 évet kellett várnunk.

Marseilles-ben, az Izland elleni döntetlen is hasonló sikert jelentett a magyar futball számára, a lyoni 3:3 a portugálok ellen pedig valóságos diadal volt. A világ legdrágább futballistájával felálló, későbbi tornagyőztes Portugália csak futott az eredmény után, a magyarok három-

szor is képesek voltak megszerezni a vezetést.

A júniusi három hét igazán jót tett országunk lelkiállapotának. Ahogy az augusztusi Olimpia is.

Mindehhez persze rengeteg áldozat kellett. Nem csupán az edzők, szakvezetők és sportolók, de mindannyiunk részéről is. A sikerhez vezető út ugyanis hosszú és nehéz. Ahhoz, hogy egy sportoló eljusson a csúcusra, profi körülményekre van szüksége. Mindez pedig pénzbe kerül, rengeteg pénzbe, amelynek jó részét a magyar adófizetők teremtik elő ilyen vagy olyan formában.

Ahhoz például, hogy a magyar labdarúgás nemzetközi szinten is eredményes lehessen, kell a minőségi környezet, kellene a stadionok. A futballban előttünk járó országok mind kiváló infrastruktúrával rendelkeznek. Azokban az országokban valahogy nem merül fel a kérdés, hogy miért nem kórházakra költik inkább a pénzt. Mert Európa naposabbik felén tudják, hogy a kettőt nem szabad szembeállítani egymással. Éppúgy szükség van a közösségi élményt teremtő helyszínekre (stadionokra), mint a gyógyulást segítő kórházakra. Ráadásul azt is tudják, minél

**A magyarok összefogása nem ismer határokat.
Székely testvéreinkkel Marseilles-ben**

egészségesebb egy nemzet lelkiállapota, annál kisebb az egészségügyi ellátásra szorulóak száma. Kevesebb a depresszió, a lelki okokra visszavezethető szervi megbetegedés.

Ebben a megvilágításban talán nem tűnik túlzónak az az állítás, hogy a stadionok egyfajta preventív egészségügyi intézmények, ahol a közösségi élmény támogatja a lelki egészséget.

A sport arra is megtanít minket, hogy ne csak az abszolút sikert értékeljük, ne csupán az aranyéremnek tudjunk örülni, hanem azoknak az eredményeknek is, amelyek mögött épp annyi erőfeszítés áll, mint a bajnoki cím mögött. Ezért tudtam örülni például a párbajtőröző, Imre Géza drámai csatában elvesztett olimpiai döntőjének is, mert bizonyította, hogy 40 évesen is lehet eredményes valaki az ötkarikás játékokon, s példát mutatott kitartásból, alázatból, a vereség példátlanul intelligens elviseléséből. Mindezek olyan emberi erények, amelyek többet jelentenek bármilyen olimpiai aránynál.

Nos, ha ilyen szemüvegen keresztül kezdjük el nézni a világot, s benne hazánk teljesítményét, egészen más megvilágításba kerül a magyarok és akár a mi, személyes életünk is. Valószínűleg kevesebbet panaszkodnánk, ha örülni tudnánk az apróbb si-

**30 ezer magyar szurkoló a Stade Velodrome-ban, Izland ellen
(Marseilles)**

kereinknek. A néha természetesnek tűnő szépnek, a megszokott jónak. Annak, hogy a Jóisten kegyelméből egy újabb napot élhettünk meg egészségben, szeretetben másokkal.

Ne felejtjük, okot mindig találhatunk arra, hogy elégedetlenek legyünk. A skandináv országok lakói is joggal lehetnének

melankólikusak a hónapokon át tartó téli szürkület miatt, mégis ők a világ legboldogabb országai. Az ENSZ három évvel ezelőtti jelentésében ezen a listán Magyarország csak a 110. helyet foglalja el. A többi között olyan országok előznek meg bennünket, mint Mongólia, Kirgizisztán, a polgárháború sújtotta Líbia vagy éppen Nigéria. Nem hiszem, hogy ezekben az országokban bárkinek is több oka lenne a boldogságra, mint nekünk itt, a békés Kárpát-medencében. Csak ők másképp tekintenek helyzetükre, és hálásnak tudnak lenni az életükért.

Váltsunk mi is szemléletet és örüljünk az életnek. a Legnemesebb dolognak, amit Istentől kaptunk. Ne feledjük, örülni nem csak a jónak, de a nehéz-

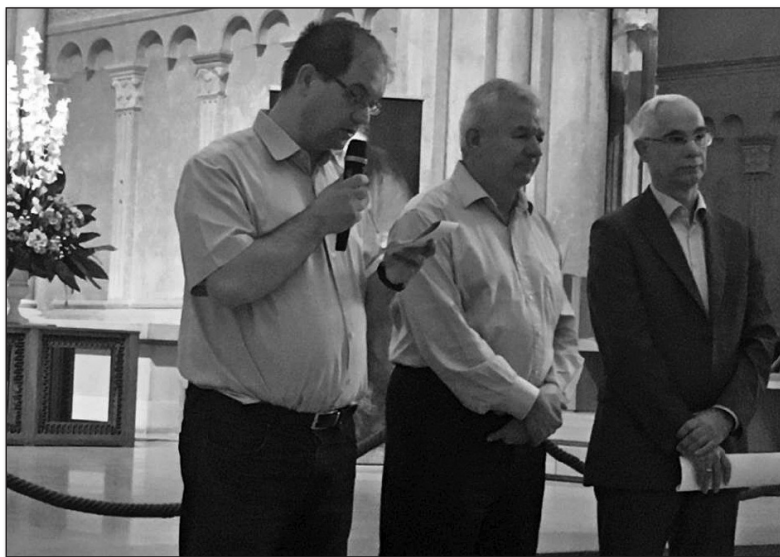
ségnek is lehet, mert általa erősebbek leszünk. A megoldandó problémák formálják jellemünket, a gondok erősítik személyiségünket. Mindenért hálásnak kell lennünk, s akkor mi is a boldog nemzetek sorába emelkedhetünk.

*Dr. Szilvay Balázs
főszerkesztő*

ÖKUMENIKUS HÁLAADÁS ÉS FOHÁSZ LYONBAN

Abban a kiváltságos helyzetben voltam, hogy júniusban, a futball Európa-bajnokság kapcsán nemcsak a Magyar Válogatott lenyűgöző teljesítményét, hanem a magyar emberekből áradó összetartozás és büszkeség érzésének csodáját is közvetlenül megtapasztalhattam Franciaországban.

A dunavarsányi Soli Deo Gloria Közösség tagjaként úgy gondoltam, hogy a csapat iránti büszkeség és elismerés mellett a megtapasztalt áldásokért (ami az egész rendezvényt kísérte) a Dicsőség a Jóistent illeti. Ennek jegyében kezdeményeztem több magammal, hogy a Lyonban tartózkodó magyar szurkolók egy közös, ökumenikus fohással tegyék teljessé június 22-ét (ekkor játszották a Portugália - Magyarország mérkőzést Lyonban – szerk.), amely elkép-

zelés excellenciás Kiss-Rigó László püspök úrhoz is eljutott, aki örömmel és segítőkészséggel csatlakozott a szervezéshez.

Arra buzdítottunk minden magyart, hogy június 22. napján 13 órakor a lyoni Szent János Székesegyházban jöjünk össze és közösen fejezzük ki hálánkat

és fohászunkat azért, hogy a 2016-os Európa-bajnokság továbbra is az öröm, a béke és az összetartozás ünnepe legyen.

Az ökumenikus hálaadáson szép számmal jelentek meg magyar szurkolótestvéreink, és körünkben volt Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere is,

aki örömmel csatlakozott a dunavarsányi Soli Deo Gloria Közösség felhívásához.

Ezúton is köszönöm, hogy a kezdeményezés mellé álltak, támogatták, segítették azt. Ma már tudjuk, hogy azok a napok, amelyeket átéltünk, s örök emlékül haza hoztunk Franciaországból, valóban az öröm, a béke és az összetartozás ünnepe volt.

Keresztesi Balázs

SZERETET ÉS ÉLMÉNY

A Soli Deo Gloria Közösségi Ház és Jóságporta értékhordozó, értékteremtő rendezvényeinek összeírása és kifejtése során – az elmúlt esztendőben – különös hangsúlyt kapott a nyári építőtáborok, hittan- és cserkészőtáborok elemzése.

A 2016. évi programok összeállításánál során Közösségünk együttes véleménye és javaslata volt a gyermektábornak, mint alkotótábornak a megrendezése. Az elnevezés is közös véleményen alapult. Már ekkor felforrósodott a szívünk, visszaemlékezve az eddigi együttlétek szívünkbe égetett emléképeire.

Készülve a táborra, arra törekedtünk, hogy az ez évi célunk értéke szorosan ráépüljön, kapcsolódjon a tavaly regisztrált értékekre. Itt kívánjuk megjegyezni, hogy ismerve a táborról eddig leírt és megfogalmazott véleményeket, törekvésünk elérte a célját. Mi és hogyan is történt a vélemények kialakulásáig?

Mi, felnőttek gyermeki izgalmal vártuk a tábornyitást. Vártuk az ismerős gyermekarcokat és szeretettel vártuk az új táborozókat is. Örömmel tapasztaltuk, hogy szép számmal és egyre többen jöttek szinte minden korosztályból a gyermekek, meghaladva az elmúlt évi létszámot és a várakozásunkat is. Az érintést, az elhívást az Úr végezte,

azonban azt is reméljük, hogy az eddigi táborok szeretet- és értékélményei, értékei is vonzóvá tették az ideit.

A reggelenkénti tábornyitást követően a csillogó gyermekszemek feltöltöttek bennünket egész napra az Úr szeretetével. A napi kezdő imádságos óra csendes perceiben minden gyermek megtapasztalta az Úr szeretetét, jóságát, nagyságát. A fénylő arcocskák bizonyosságot tettek nekünk arról, hogy az Úr mindenkit meg tud érinteni, mindenkit tud a munkájában mozgósítani.

Lelkünk feltöltése után öt csoportban szerezhettünk magunknak életre szóló élményperceket. Mi, felnőttek segíthettünk abban, hogy a gyermekek átéljék azt az érzést, amit mi éreztünk gyermekként, amikor olyan tevékenységet végeztünk, amit ma sajnos ritkán bíznak gyermekekre. Ilyen volt a konyhakert gazolása, állatok etetése, befőzés, ételkészítés, süteménysütés vagy éppen kolbászkészítés. A gyermekekkel közösen elkészített ebéd volt a nap egyik fénypontja. Ritka volt az olyan gyermek, aki azt mondta volna, hogy nem kérek, hogy ezt nem eszem, mert nem szeretem.

A délutáni programok is minden nap örömteli értéket hordoztak. A szorgos és ügyes kezek megannyi remekművet készítettek, amit a megérkező szülőknek büszkén mutattak és tanultán magyarázták az elkészítés feltételeit.

A nap elteltével sok gyermek azonnal újra kezdte volna a napot, bizonyítva ezzel azt, hogy jól érezték magukat az alkotó táborban. Mi, felnőttek pedig örömmel várjuk az újabb alkalmat, a jövő évi nyári táborra. Addig is köszönjük az Úrnak a táborozó gyermekeket, akikről sok-sok élményt és szeretetet kaptunk.

Balázs Gyula

VÁLL A VÁLLHOZ, KÉZ A KÉZBE, EGY A CSERKÉSZ JÓBAN, VÉSZBEN...

hangzik egyik ismert cserkészdalunk refrénje az összefogásról, a közösséghez tartozás elkötelezettségéről. Könnyű a dalt énekelni, már nehezebb arra menetelni, és még nehezebb annak strófáit megélni, meg- és betartani.

Az elmúlt héten a dunavarsányi cserkészek a monoriakkal táboroztak a börsönyi Szénpataknál. A két csapat kapcsolata és barátsága hosszú évekre tekint vissza. Hol az egyik közösség

pár gyermeke volt a másik táborában, hol fordítva, hol pedig együtt vettek részt az ICHTHÜSZ cserkészközösség munkájában. Ez volt azonban az első olyan tábor, ahol a két csapat majdnem

teljes létszámmal egy hetet együtt töltött, elzárva a térerőtől, az áramtól és a világ számos mesterséges zajától/bajától.

Körülbelül tudtuk, hogy mire számíthatunk, mit várhatunk egymástól. Bár a cserkészletünk egy, a cserkészkedésünk mégis különböző. A monori csapat kicsit lazább, kötetlenebb és spontánabb. Nekünk fontosabb a fegyelem, az idő és a tervezett programok megtartása. Egyikőnk genlemen's vízitúrára jár, ahol fehér kesztyűs pincérek hozzák az ételt. Másikunk emiatti sárga irigységgel cipeli a krumplit, a hagymát és még mi mindent Európa vízi útjain. Nekik Laci bácsijuk van, nekünk pedig Zoli bácsink etc.

Ilyesmi elő-tapasztalatokkal és szeretetteljes előítéleteinkkel vágtunk neki a közös hétnek, amit minden emberi gyengeségünk ellenére nem sikerült elrontanunk, sőt... A monori cserkészek egész héten szigorúan figyeltek az időre, az egyenruha viselésére, a cserkész szabályok megtartására. Mi boldogan tanultuk tőlük a biblikus „szereket-nyelveket”, az íjászkodás fortélyait és a vízi csata örömeit.

Bár a pörkölt alá olajat tettek, mi pedig zsírt, az elkészült ételt mindig mindenki megleléssel ette. Az esti zászlólevonásnál ők mindig a „Maradj velem, mert mindjárt este van” kezdetű éneket éneklük, mi pedig más és más. Az áhítatos csend élménye azonban közös volt. Ezek és sok más különbözőség ellenére nagyon szép és tartalmas hetet töltöttünk együtt. Hogy hogyan sikerült? Úgy, hogy...

Igyekeztünk méltón élni a cserkészelhívathoz és -törvényekhez. A közös alapot a cserkészlet adta, formai és tartalmi kötöttségeivel. A reggeli zászlófelvonás és áhítat, az éneklés, túrázás, esti tábortüzek etc. mind olyan program volt, ami keretet

és egyben tartalmat adott életünknek.

Teljes alázatossággal, szelíd-séggel és türelemmel voltunk egymás iránt. Gyakran volt közöttünk olyasmi ellentét, hogy például eltérő programot szeretünk volna, de mindig megtaláltuk a közös megoldást. Ezek okán „kénytelenek voltunk” olyan jelentéktelen különbségeken lamentálni, minthogy „mi a jobb, a nutellás kenyér

vagy az abált szalonna”. Akkor és ott képesek voltunk kölcsönösen engedni, igazodni, alkalmazkodni, és milyen jó tréning volt ez egész életünk számára.

Szeretettel hordoztuk különbözősége-

inket. Nem győzködtük a másikat és saját magunkat, hogy kinek van igaza, és melyikünké a helyes út. Mindig éreztük, hogy a cserkészletünk mit kíván, és a cserkészlet Ura mit kíván. Mert, bár Lord Baden Powel az örökös főcserkész, az első vezetőnk Jézus Krisztus, „aki a cserkészletnek is Ura”. A teljes közös alapunk Ő volt.

Ez a közös krisztusi alap teremtet békét és testvériséget a cserkészlettáborunkban, és őszintén hiszem, hogy csakis Ő tud békét teremteni a sok-sok érdek- és értékkülönbözőséget hordozó kis és nagy világunkban egyaránt.

*Dr. Csobolyó Eszter
cst. cspk.*

„Csak a klasszikus aktuális” mottóval közöltünk e rovatban igehirdetéseket jeles, neves múltbéli igehirdetőktől. E sort most megszakítva az alábbiakban dr. Kovács Krisztián, fiatal teológusnak az ünnepi gondolatait osztjuk meg. (B. Z.)

A MINDENNAPI KENYERÜNKTŐL A TE ORSZÁGODIG

Olvasandó: Ézsaiás 58,7-12.

„Oszd meg a kenyeredet az éhezővel” (7-8.). Alapvető emberi tulajdonságunk, hogy szeretünk kapni. Könnyedén tartjuk a markunkat a munkahelyen jutalékért, az iskolában jutalomért, a családban zsebpénzért, a társadalomban elismerésért, a gyarlóságainkban bocsánatért etc. De így vagyunk ezzel az Isten színe előtt is: mindig kell valami. Talán inkább így mondanánk a Miatyánkot is: jöjjön el az én országom, legyen meg az én akaratom. A kenyerelemhez pedig legyen lazac és kaviár, a magam okozta betegségből pedig gyógyuljak fájdalommentesen és gyorsan.

Szeretünk kapni! Nem csak azért, mert olykor valóban önzők és telhetetlenek vagyunk, hanem azért is, mert olykor valóban nyomorultnak érezzük magunkat lelkileg, testileg, fizikailag: megkötözöttnek, letaglózottnak, tehetetleneknek. S amikor mindezeket átérezzük, átéljük, akkor érthetjük meg igazán, mit akar Isten szava mondani nekünk. Azt, hogy szüntessük meg mi ezeket a másikkal szemben! Legyünk mi azok, akik leveszik a bilincseket, akik egy falat kenyérral kínálják az éhezőt, egy jó szóval a lelkileg kiéhezetteket! Nyissunk mi ajtót a kivetettnek, invitáljuk be házukba, életterünkbe! Szólítsuk meg a jövevényt, aki először lépi át városunk vagy templomunk küszöbét. Ülünk oda az iskolapadba, a templompadba, állunk oda a futószalag mellé ahhoz, húzódjunk oda az íróasztalához annak, akit kicsúfolnak, lenéznek, akitől iszonyodnak, undorodnak, akit pletykálnak, kicikiznek, kibeszélnék a háta mögött! Tartsuk oda neki a markunkat,

hogy a másik bele tudja tenni a keszvét, nyomorúságát, fájalmát!

Kettős ünnep a mai (augusztus 20. – szerk.). Hálát adunk azért, hogy van egy ország, ahol élhetünk, és még mindig van mit az asztalra tennünk. Megint csak azok vannak előtérben, amit mi kaptunk az Istentől! Mennyire emberien szép, és mégis mennyire távoli az emberi magatartástól az, ahogyan a próféta közvetíti Isten akaratát. Nem istenimádatot, magasztalást, dicsőszengést kíván, hanem emberi gesztust, összefogást, és a másikkal való törődést. Sokszor várjuk el magától az Istentől a mindennapi kenyeret, és az államtól a szociális jólétet. Fölfelé tekintünk, de lefelé, az embertárs felé nyújtunk-e valamit?

A sok szép és nemes szándék mögött is mindig egy-egy emberi elképzelés áll. Ezért maga az Isten-tiszteletünk, a hitéletünk is abban merül ki, ami nekünk tetszik. Melyik ének, melyik ige, melyik ünnep, melyik imádság, melyik lelkész áll hozzánk közelebb. Mintha teljesen elfelejtenénk, hogy itt nem (csak) arról van szó, hogy mit akarunk mi, hanem arról, hogy mit akar Isten. Mi az, ami Neki tetszik és mi az, ami Neki nem.

A mai ünnep alkalmával visszatekintünk több mint ezer éves államiságunkra. Tudjuk jól, mennyien és milyen különböző irányokba akarták az országot formálni. Elég csak a Koppány és István ellentétre gondolni. Mindenkinek másként tetszett volna a magyarság jövője. De Istennek úgy tetszett és úgy tetszene, hogy itt legyünk Európa közepén, hirdelve az evangélium erejét, örömet, megélve üzenetét. Ezen a

napon a protestáns örökségünk éppen az, ahogyan hitvalló magyar őseink Isten akaratát/tetszését keresve és teljesítve építették az országot.

A mindennapi kenyérünktől a Te országodig (11-12.). Az új kenyér ünnepe inkább legyen hálaadás, mint alkalom arra, hogy megfogalmazzuk veszteségeinket, hiányérzetünket. Jézus mindennapi kenyérről beszél, s kritikusan szól azokról, akik csűrbe takarítják felgyülemlett termésüket, vagy nagy vagyonnal rendelkeznek és elnézik mások napi ínségét. Az új kenyér ünnepe az új lehetőségek ünnepe, a „van tovább” isteni gondviselés és kegyelem megköszönésének alkalma. Ez az ünnep jó alkalom arra, hogy komolyan vegyük: ma még Magyarországon van lehetőség arra, hogy megköszönjük a kenyeret, miközben máshol már csak kérni és remélni tudják.

Az államalapítás, az európaivá válás ünnepe sokak számára szintén csak arra kiváló lehetőség, hogy szomorúan konstatálják: hol tart ma Magyarország. A keresztény ember számára is nyilván fontos, hogy hazája politikailag stabil, szuverén és erős, gazdaságilag pedig kiszámíthatóan prosperáló ország legyen. De a végső cél számára az, hogy országunk belesimuljon az Isten közöttünk lévő és eljövendő országába.

A mai ünnep a mindennapi kenyérről és a földi országunkról szól. Ünnepfakító tény, hogy a kenyér már sok helyütt elfogyott, s az ország is véget ér egyszer. Felhőtlenül az teszi számunkra, ha ezen a napon is Isten eljövendő országára és az élet kenyérére tekintünk.

MADÁRDALOS NYÁRI REGGELEKEN

eszünkbe juthat kisiskolás korunk egyik – talán igazán csak felnőtt fejjel és bizonyos élettapasztalattal érthető – humorosan ironikus, de minden korban sajnálatosan valóságos tartalmat hordozó verse.

A versnek a főszereplője az a fülemüle, aki pontosan tudja, hogy mire való a vasárnap reggel. Az idén is bőséges aratás befejezése után, az ígéretes szüret előtt, államalapításunk és ezer éves megtartatásunk, valamint az újkenyér ünnepének környékén különösen is sokat tanulhatnánk a fülemüléről. Attól az okos madártól, aki egy szép vasárnap reggelen miről is dalol? *Köszönetet mond a szép napért, amelyet megért; a nap sugaráért; a frissítő harmatért; a simogató szellőért és a jó illatért; a fák lombjáért; az abban lakó családjáért; a szívében lévő örömért, amit mind-*

ez okoz. Ezekben a természeti szépségekben és kellemegekben meglátja az Isten dicsőségének tükröződését, s tudja, hogy mindez az ő javát, az ő boldogságát hivatott szolgálni.

A mi madaraink, ha nem is fülemülék, de valami hasonlót dalolnak portáinkon, kertjeinkben, utcáinkon vasárnap és hétköznap reggelente egyaránt. De mi hallatszik ebből a fűnyírók, a motoros fűrészek és a betonkeverők zajában vasárnap és hétköznap reggelente egyaránt? És mit hallunk meg belőlük akkor, amikor zúg a fejünk és zakatol a szívünk a konfliktusoktól, a haragoktól, olykor a bosszúvágytól?!

Péter és Pál legalább meghallották a gyönyörű madárdalt, bár hiába, mert irigység és per lett belőle. De jó lenne, ha mi is meghallanánk, és építő tanulság

lenne belőle. Történelmi tanulság és mindennapi tanulság arra nézve, hogy milyen jó hozzánk a mindenható Isten távlatosan és mindennaposan.

De jó lenne, ha igazak lennének Arany János hön óhajtott, de keserűen ironikus befejező sorai! De jó lenne, ha vasárnap és hétköznap a fülemülével és az ég többi dalos madarával együtt tudnánk Isten iránti hálával és emberbaráti türelemmel, megértéssel egymás mellett békességben és szeretetben élni.

Lehet, hogy ehhez elég volna legalább vasárnaponként, vagy legalább augusztus 20-án kikapcsolni a külső és belső zakatolásokat, meghallani a madarak dalát, meghallani a harangok hangját, meghallani egymás szavát, meghallani Isten hozzánk szóló jó szavát.

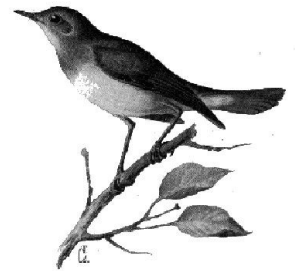
Dr. Bóna Zoltán

*Hajdanában, amikor még
Így beszélt a magyar ember:
Ha per, úgymond, hadd legyen per!
(Ami nem volt épen oly rég) –
Valahol a Tiszabáton
Élt egy gazda: Pál barátom,
S Péter, annak tőszomszédja;*

Arany János: A FÜLEMILE

*Rólok szól e rövid példa.
Péter és Pál (tudjuk) nyárban
Összeférnek a naptárban,
Könnyű nekik ott szerényen
Megárulni egy gyékényen;
Hanem a mi Péter-Pálunk
Háza körül mást találunk:
Zenebonát, örök patvart,
Majd felfordítják az udvart;
Rossz szomszédság: török átok,
S ők nem igen jó barátok.
Ha a Pál kéménye füstöl,
Péter attól mindjárt' tüszköl;
Ellenben a Péter tyukja
Ha kapargál*

*A szegény Pál
Háza falát majd kirugja;
Ebből aztán lesz hadd-el-hadd,
Mely a kert alá is elhat!
Ez sem enged, az se hagyja,
S a két ház kicsinye, nagyja
Összehorgolnak keményen,*

Mint kutyájok a sövényen
Innen és túl összeugat
S eszi mérgében a lyukat.
De, hogy a dologra térjek,
Emberemlékezet óta
Állott egy magas diófa,
Díszesül a Pál kertjének.
A szomszédba nyult egy ága,
Melyet Péter, minthogy róla
A dió is odahulla,
Bölcsen eltűrt, le nem vága.
Történt pedig egy vasárnap,
Hogy a fentírt fülemile
Ép' a közös galyra üle,
Azt szemelvén ki oltárnak,
Honnan Istent jókor reggel
Magasztalja szép énekkel:
Meköszönve a napot,
Melyre, im, felvirradott.
A sugárt és harmatot,
A szellőt és illatot;
A fát, melynek lombja zöld,
A fészket, hol párja költ,
Az örömet, mely teli
Szivecskéjét elteli;
Szóval, ami benne él
S mit körében lát, szemlél,
Azt a pompát, fényt és színt,
Mely dicsőség
- Semmi kétség -
Ő érte
Jött létre
Csupán ő érette, mind!
Elannyira, hogy Pál gazda,
Ki gyönyörrel ott hallgatta,
Így kiáltott örömeiben:
„Istenem uram,
Beh szépen
Fütyöl ez az én madaram!”
„Kendé bizony az árnyéka!
Mert olyat mondok, hogy még
a...”
Hangzik átál a sövényen
Egy goromba szó keményen.
„Hát kié - pattogja Pál -

Mikor az én fámra száll?”
„De az én portámon zengett:
Hogy illetné a fütty kendet!”
Pál nem hagyja: ötet uccse!
Péter ordít: ő meg úgyse!
Többrül többre, szórul szóra,
Majd szitokra, majd karóra,
Majd mogorván
Átugorván
Öltre mennek, hajba kapnak;
Öröme a szent napnak
Egymást ugyan vérbe-fagyba, -
Hanem a just mégsem hagyva.
Pál azonban bosszút forral,
És ahogy van, véres orral
Megy panaszra, bírót búsít,
S melyet a vérszeny tanúsít
A bántalmat előadja.
Jogát, úgymond, ő nem hagyja,
Inkább fölmege a királyig
Térden csúsza: de a füttyöt,
Mely az ő diófárul jött,
Nem engedi, nem! halálig.
Nyomatékul egy tallért dob
Az igazság mérlegébe,
Mit a bíró csúsztat a jobb
Oldalon levő zsebébe.
Péttert sem hagyá pihenni
A nagy ártatlan igazság:
Nem rest a bíróhoz menni
Hogy panaszát meghallgassák.
Így s úgy történt, - elbeszéli,
Ővé a fütty, ő azt véli:
Nincs vármegye,
Ki elvegye,
Nincsen törvény, nem lehet per,
Hisz azt látja Isten, ember! -
De, hogy a beszédet össze
Annál jobb rendben illessze,
Az ütlegből sokat elvesz
És a joghoz egy tallért tesz,
Mely is a bírói zsebben
Bal felől, a szívt íránt,
Meghuzódik a legszebben.
Felderüle a kívánt

Nap, mely a vitát eldöntse,
Hogy a fülemile-pörben
Kinek szolgál a szerencse.
Ámde a bírót most cserben
Hagyja minden tudománya,
És ámbátor
Két prokátor
Minden könyvét összehányja,
S minden írást széjjeltúr is:
Ilyen ügyről,
Madárfüttyről,
Mit sem tud a corpus juris;
Mignem a bíró, haraggal
Ráütvén a két zsebére
S rámutatván a két félre,
Törvényt monda e szavakkal
A szegény fülemilére:
Hallja kendtek!
Se ide nem, se oda nem
Fütyöl a madárka, hanem
(Jobb felől üt) nekem fütyöl,
(Bal felől üt) s nekem fütyöl:
Elmehetnek.
*
Milyen szép dolog, hogy már ma
Nem történik ilyes lárma,
Össze a szomszéd se zördül,
A rokonság
Csupa jószág,
Magyar ember fél a pörtül..
Nincsen osztály, nincs egység
Hogy szépszóval meg ne essék,
A testvérek
Összeférnek,
Felebarát
Mind jó barát:
Semmiséért megpörölni,
Vagy megenni, vagy megölni
Egymást korántsem akarja.
De hol is akadna ügyvéd
Ki a fülemile füttyét
Mai napság felvállalja?
(1854.)

ÚRVACSORAI ÉS KERESZTELŐI EDÉNYEINK

már több mint egy évszázada szent eszközként hirdetik Urunk megelőző szeretetét és bűnbocsátó kegyelmét. Cirka 90 éves anyakönyvünk, amely az evangélium szerint reformált dunavarsányiak keresztelését, konfirmációját, házasságkötését és hazatérését regisztrálja. Több mint fél évszázados a gyülekezet részleges önállósága – Délegyházával közösségben. Azóta van önálló, főállású lelkésze. Közel négy évtizede lakik helyben, a gyülekezet lelkészlakásában jelenlegi lelkésze és beosztott lelkésze. Teljes, Dunavarsányra koncentrált önálló gyülekezeti léte azonban csak az idén kezdődött.

A gyülekezet tehát dinamikusan, a településsel párhuzamosan növekedett mennyiségben és fejlődött minőségben. Mindezt egy olyan korszakban tette, amelyben az ígéretes felvilágosodást fölvaltotta az elvakult elvilágiasodás, az érzékeny spiritualitást az eldurvult anyagiasság, és a szolidáris közösséget a szűkkeblű önzés. Éppen ezért nagyon is méltó a hála és ünnepelés az elmúlt évszázadért a gyülekezet részleges önállóságának 55 éves évfordulóján és teljes önállóságának küszöbén. Egyedül Istené a Dicsőség.

Terveink szerint az úrvacsorás istentisztelet szolgáltatait a gyülekezetből teológiai diplomát (is) szerzett szolgálattevők végzik: Beregszászi Marianne lelkipásztor, Kun Ágnes Anna lelkipásztor, operaénekes, Bóna Zoltán országgyűlési képviselő, dr. Csobolyó Eszter jogász, lelkipásztor.

Reménységünk szerint ünnepségünket jelenlétével és köszöntő szavával megtisztelti Nt. Takaró András esperes, mint egyházi elöljárónk.

Bizalommal kérjük fel városunk énekkarait az istentisztele-

ten való kulturális/spirituális szolgálatra.

Ezúton is köszönetet mondunk mindazoknak, akik az elmúlt évszázad eseményeinek néhány tárgyi és fényképes emlékeztetőjét is megtekinthetővé teszik erre a napra. Ehhez bizalommal várjuk a híveink birtokában lévő, a gyülekezet életére utaló fényképeket.

A szeretetvendégségre az általunk nevelt, Alexandra névre hallgató szürkemarha növendék ajánlotta áldozatul önmagát. Az ebédhez a Lányok Asszonyok Klubja kezdeményezésére és szíves hozzájárulásukkal Máté Jancsi és zenekara biztosítja a magyaros hangulatot.

Minden érdeklődőt szeretettel hív és vár e jeles alkalomra a
Presbitérium

*Az ünnepi istentiszteletre
október 2-án délelőtt 10 órakor a templomban,
a szeretetvendégségre
12 órakor a helyszínen fölállított sátorban kerül sor.*

„AKARJA-E, HOGY AZ EURÓPAI UNIÓ AZ ORSZÁGGYŰLÉS HOZZÁJÁRULÁSA NÉLKÜL IS ELŐÍRHASSA NEM MAGYAR ÁLLAMPOLGÁROK MAGYARORSZÁGRA TÖRTÉNŐ KÖTELEZŐ BETELEPÍTÉSÉT?”

Ezzel a kérdéssel fognak szembesülni mindazok, akik október 2. napján úgy döntenek, hogy demokratikus jogukkal élve részt vesznek a népszavazáson. E közelgő eseménnyel kapcsolatban számos kérdés és kértely merül fel, amelyek nemcsak jogi vagy politikai ügyek, hanem egyéni és nemzeti sorsunkat jelentősen meghatározó globális aggodalmak és kihívások.

Mi is az a népszavazás?! Ha a demokráciát egy mondatban, közérthetően kívánjuk meghatározni, akkor kimondhatjuk, hogy "a demokrácia lényege, hogy az történik, amint az emberek, vagyis a nép akar". Nyilvánvaló azonban, hogy e nemes elképzelés szó szerinti kivitelezése teljes mértékben lehetetlen, hiszen már néhány ember akaratát is igen nehéz megismerni és egyeztetni, nemhogy mindezt – Hazánk esetében – 10 millió polgárral véghezvinni. Éppen ezért született a kompromisszumos megoldás, miszerint fő sza-

bályként a nép a hatalmát az általa – bizonyos időközönként – választott képviselőin keresztül, elsődlegesen az Országgyűlésben gyakorolja.

Vannak azonban helyzetek, amikor a főszabály alóli kivétel érvényesül, és az Országgyűlés egy adott kérdésben visszaadja a döntés jogát a választóknak. Erre legutóbb 2008-ban került sor, amikor is a vizitdíj, a kórházi napidíj és a felsőoktatásért fizetendő tandíj eltörléséről szavazhattunk, de tartottak referendumot a határon túli magyarok állampolgárságáról, az EU és NATO csatlakozásáról, a köztársasági elnök választásának módjáról, vagy éppen a Munkásörség feloszlásáról is. A tapasztalatok és a logika is azt mutatja, hogy népszavazás kezdeményezésével általában azok szoktak élni, akik nem vesznek részt az Országgyűlés döntéshozatalában (magánemberek, civil szervezetek stb.), vagy esetleg nincs meg a döntéshez szükséges

többségük. Ezzel szemben jelenleg egy olyan népszavazásra készülünk, amelyet a Kormány kezdeményezett, azaz olyanok, akiknek masszív többségük van a Parlamentben.

Miért kapja vissza a nép a döntés jogát?! Ez felfogható a közhatalom egy nemes gesztusaként a polgárok felé, miszerint ez egy olyan húsbavágó kérdés, hogy a meglehetősen nagy felhatalmazás ellenére is szükségesnek látszik a döntés jogát önként visszaadni az emberek kezébe. Emellett valószínűsíthető az is, hogy e népszavazás legfontosabb célja, hogy az európai közélet különböző érdekekkel és célszavakkal átitatott, sokszor elmentmondást vagy valótlanosságokat sem nélkülöző nyilatkozatai mellett az emberek véleménye és akarata ismertté váljon. Ezt a megközelítést támasztja alá a többi között a népszavazáshoz kapcsoló kommunikáció is, miszerint "ÜZENJÜNK BRÜSZSELNEK, HOGY ŐK IS MEGÉRTSÉK!". Éppen ezért a népszavazáson résztvevők száma nemcsak a jogi értelemben vett érvényesség (több, mint 50%), hanem a közös állásfoglalás és akaratnyilvánítás súlya szempontjából is meghatározó. Minél nagyobb a részvétel és a többség aránya, annál egyértelműbbé válik, hogy Magyarország polgárai mit gondolnak arról az irányról, amelyet az Európai

Unió vezetői az elmúlt időben tanúsítanak e témában.

E kérdés hatókörének kiterjedtsége miatt a "cseppben a tenger" elvből az is valószínűsíthető, hogy az Unió többi országaiban is hasonlóan gondolkodnak az emberek, amely – ha más miatt nem is, de a politikai népszerűség megszerzése vagy fenntartása miatt – a tagországok vezetőinek hozzáállását is nagyban befolyásolhatja. Összefoglalva tehát megállapíthatjuk, hogy az előttünk álló népszavazás nemcsak a kérdés iránti intenzív közérdeklődés, hanem annak sajátos jellege miatt is egyedülálló Hazánk rendszerváltozást követő időszakában.

embereket. Amikor a meglehetősen nyomorúságos, kegyetlenséggel és tragédiákkal teli sorsú emberekről kap híradást egy egészséges lelkületű ember, a legnormálisabb emberi érzés a sajnálat és a segítségnyújtás iránti szándék. Rövidtávon a legkézenfekvőbb, legegyszerűbb és legkényelmesebb megoldás az, ha a menekülteket befogadjuk országainkba. Kétségtelen, hogy ez segítségnek minősül, ugyanakkor óriási kockázatot jelent mind saját biztonságunk, mind a globális probléma hosszú távú megoldása tekintetében. Éppen ezért úgy gondolom, hogy napjainkban Európa és a világ legfontosabb feladata az

gáinkba, ezen felbuzdulva annál nagyobb számban fognak elindulni újabb néptömegek. Elmondható az is, hogy sajnos nem áll módjában az államoknak, hogy a valós menekültek, valamint a nyugat-európai szociális háló nyújtotta kényelmes élet iránt vágyakozók és a terroristák között különbséget tudjanak tenni. Azt sem felejtethjük el, hogy azalatt, amíg a betelepítés lebonyolításával foglalkozunk, addig a legnagyobb segítségre szoruló, otthonmaradók helyzete aligha javul. Minden jószándék és humánus ellenére sajnos léteznek olyan helyzetek, amikor nem tudunk másokon úgy segíteni, hogy saját ma-

Miről szól a népszavazás?!
Első ránézésre a feltett kérdés egyértelmű, és feltételezhetően a legtöbb ember számára a válasz sem okoz különösebb bizonytalanságot. A kérdés mögé tekintve, a népszavazásra okot adó nemzetközi helyzet azonban komoly dilemmák elé állítja a magukat keresztényeknek valló

lenne, hogy ne csak a migrációval, mint tünettel foglalkozzon, hanem sokkal inkább az azt kiváltó terrorizmussal és a szegénységgel vegye fel a harcot.

A migráció támogatásának a többi között az a veszélye, hogy – a pincében álló talajvíz szivattyúzásához hasonlóan – minél több embert engedünk be orszá-

gunknak ne ártsunk. A keresztyénségre épülő európai kultúrát a migráció már eleve egy meglehetősen legyengült állapotban érte el. Nem tudhatjuk tehát, hogy amit most felebaráti segítségként tesszünk, az néhány évtized múlva nem lesz-e az európai kereszténység és kultúra halálos ítélete.

A fentiek is igazolják, hogy az emberiség sokszor olyan helyzetbe kerül vagy sodorja magát, amely kilátástalannak tűnik. Éppen ezért a legtöbb, amit tehetünk, hogy e probléma kezelését a történelem Urától kérjük, a magunk részéről pedig igyekszünk a megoldáshoz a lehető legjobb döntéseket meghozni, és a lehető legkevésbé rossz lépéseket megtenni.

Dr. Bóna Balázs

„Szörnyű, hogy a magyarság milyen bűnökben fetreng”

SOOS GÉZA

Az ellenálló, aki repülőgépet lopott!

Az alábbiakban Nyáry Krisztián: *Merész Magyarok – Corvina Kiadó, 2015. 272 o.* – című könyvének egyik „merész magyarját” mutatjuk be a könyv leírásának szerkesztett, rövidített változatával. A szíves Olvasó figyelmébe ajánljuk azt a tényt, hogy Soos Gézát ugyanaz a soli deo gloriás hit motiválta, amely e folyóiratot és az azt szerkesztő/kiadó Közösséget is lelkesíti. (B. Z.)

A HE 111-es német szállító gép 1944. december 9-én feltankolva várta a Szálasi-kormány haditermelési miniszterét a pápai katonai repülőtéren. A politikus mégsem tudott elrepülni aznap reggel. Egy hétfős csoport várakozott a reptér mellett: öt férfi, egy nő és egy csecsemő. Egy adott jelre a repülőhöz lopakodtak, beszálltak és beindították a motort. A gép indulása be volt jelentve, a repülésirányítók hagyták felszállni őket. Rendkívül rossz időjárási viszonyok között, tejszerű ködben repültek, így amikor eltértek a megadott céltől és délnyugatnak vették az irányt, a német vadászgépek nem vállalkoztak az üldözésükre. A szövetségesek által ellenőrzött adriai légtérben viszont majdnem lelőtték a német felségjelzésű gépet. A géprablók a futómű kiengedésével jelezték, hogy le akarnak szállni. Az olasz San Severo városkától né-

hány kilométerre landoltak. Az amerikai katonák által körülvevett gépből három magyar repülőtest, egy németektől megszökött holland hadifogoly, a pilóta felesége és kisgyereke szállt ki, valamint egy 32 éves civil férfi, a csoport vezetője. A Gestapó és a nyilas hatóságok által is körözött Soos Géza két iratot vett elő az inge alól egy vászonzsákból. Az egyik egy kódolt üzenetet tartalmazott, amelyet Budapest felszabadítása előtt a szervezet rádiónak kellene bejátszania, hogy a magyar ellenállók felkészülhessenek a fegyveres harcra. A másik dokumentum utóbb Auschwitz-jegyzőkönyvként vált ismertté, és először adott hírt részletesen a náci haláltáborok működéséről.

Soos Géza külügyminisztériumi tisztviselő, a református Soli Deo Gloria mozgalom vezetője az egyik legbátrabb antifasiszta ellenálló volt, aki lengyel menekülteket, zsidó üldözötteket és hadifoglyokat egyaránt mentett. Nem tartotta magát különösebben bátornak, cselekedeteit keresztyén hite diktálta. Amikor neki is menekülnie kellett, a menekültek lelkipásztoraként folytatta. Tisztázatlan körülmények között halt meg fiatalon, távol a hazájától.

Kőbányán született 1912-ben. Még a templomjáró református családban is feltűnést keltett a kisfiú mély és őszinte vallásossága, tizenévesen már mindennap a Bibliát forgatta. Kiskamaszként részt vett a református teológushallgatók által alapított Soli Deo Gloria Szövetség

ifjúsági táborában, ami egész későbbi életét meghatározta. Innentől a cselekvő vallásosságot tekintette céljának, létrehozta a mozgalom kőbányai szervezetét, a hírhedt Augustus- és Valéria-nyomortelepeken végzett szociális munkát, ételosztást és diákmenzákat szervezett, rászoruló családokat gondozott. Kezdetben egyháza sem tudott mit kezdeni az effajta szokatlan aktivitással.

A Soli Deo Gloria küldötteként többször járt nemzetközi ifjúsági találkozókra, így kapott meghívást 1938-ban egy konferenciára Évianba. A Genf melletti kisváros ugyanekkor egy másik, különleges rendezvénynek is otthont adott: a Roosevelttel amerikai elnök által összehívott menekültügyi tanácskozásnak. Itt a fő téma a zsidóság németországi üldöztetése és mentésük lehetősége volt, s a magyar külügyminisztérium arra kérte Soos Gézát, hogy – szigorúan magánemberként – ezen a rendezvényen is vegyen részt. Indulása előtt maga Horthy Miklós kérette kihallgatásra a fiatalembert. „Arra kért, hogy nagyon óvatosan viselkedjem, ugyanakkor igen alaposan nézzek utána a zsidóság üldözéséről szóló mendemondáknak.” Soos Géza el látta a feladatát: alaposan tájékozódott, és nyilvánvalóvá vált számára, hogy nem mendemondákról van szó, a németországi zsidók élete vesztélyben van, s feltehetően ez vár a német érdekszféra országaiban

előkre is. A fenyegető helyzetről jelentést is irt. A fiatal tisztviselő elhatározta, hogy életét a menekültek és üldözöttek ügyének szenteli.

Az úgynevezett Auschwitz-jegyzőkönyvet két fiatal szlovákiai férfi, Walter Rosenberg és Alfred Wetzler készítette, akiknek 1944 áprilisában sikerült megszökniük a haláltábor egyik épülő barakkjából, és részletesen beszámoltak a deportálásokról és a gázkamrák létezéséről. A dokumentum talán közvetlenül tőlük, talán szlovákiai antifasiszta ellenállókon keresztül jutott Soos birtokába, aki azonnal tudta, hogy akár a háború menetét is befolyásolhatják az abban leírtak. Korábban nem volt hitelt érdemlő információ arról, mi történt a táborokban hurcolt német, lengyel vagy szlovák zsidókkal, és mi vár a magyar zsidóságra, így a magyar politikai elit azzal nyugtathatta a lelkiismeretét, hogy a zsidókat „csak” munkatáborba viszik. Soos magyarra fordította a német nyelvű jegyzőkönyvet, és hat másolatot készített belőle. Három példányt a három magyar keresztény egyház vezetőihez juttatott el, egyet Komoly Ottóhoz, a cionisták magyarországi vezetőjéhez, egyet pedig özvegy Horthy Istvánnéhoz, a kormányzó menyéhez, egy fordítást és a német eredetit pedig magánál tartotta. Horthyné július 3-án kapta meg a dokumentumot, amelyet még aznap elolvasott a kormányzó is. A magyar történelem egyik szomorú tanulsága, hogy különböző okokból egyik címzett sem hozta nyilvánosságra a jegyzőkönyvben foglaltakat, de annyi ma már sejthető, hogy mégiscsak ez volt a leg súlyosabb érv, amelynek hatására Horthy leállította a budapesti zsidók deportálását.

A nyilas hatalomátvétel után az ellenállók hivatali kapcsolatai jó részt megszűntek, és ők maguk is üldözöttekké váltak. Soos Géza

ekkor már minden akciójával az életét kockáztatta. 1944 novemberének végén például arról kapott információt, hogy az újpesti rakparton hadifogoly repülőket és elfogott lengyel zsidókat szállítanak majd németek. Értesítette Wallenberget, akivel együtt kalandos akció során szabadították ki a foglyokat. A rakparton balesetet színleltek: egy fiatal nő arcát ribizlidzsemmel kenték be, és az úttestre fektették. Amikor a foglyokat szállító német teherautó megállt, a katonákat hat társuk segítségével lefegyverezték, és egy rakpart melletti raktárban megkötözték. Ily módon nemcsak öt angol és amerikai repülőtest, valamint kilenc lengyel zsidó életét mentették meg, de a négy német katonáért „cserébe” később elérték negyven további zsidó fogoly szabadon bocsátását is.

A Gestapo által akkor már égre földre keresett Soos Géza repülőgépen menekült az amerikaiak által felszabadított Olaszországba. Végül 1945 végén Svájcban sikerült találoznia a családjával. Itt új életet kezdhettek volna, de a férfi személyesen is részt akart venni Magyarország újjáépítésében. Felesége nélkül visszatért Budapestre, ahol Nagy Ferenc miniszterelnök közbenjárására a Külügyminisztériumban kapott állást. Hamarosan azonban megkeresték a kommunista párt képviselői, akik először azt kérték tőle, hogy lépjen be a pártba, majd amikor ezt elutasította, egy együttműködési nyilatkozat aláírására akarták rábírní. Mivel erre sem volt hajlandó, automatikusan ellenségnek nyilvánították. Útlevelét bevonták, és kezdeményezték a letartóztatását. Egy egykori ellenálló társa ekkor hozta össze egy államvédelmi tiszttel, aki megszervezte számára, hogy másodszor is megszökhesen az országból. Soha többé nem térhetett haza. 1947-ben a belügyminiszter előterjesztésére a

kormányulésen döntöttek magyar állampolgársága megszüntetéséről.

Soos Géza teljesen újrakezdte az életét. 36 évesen Genfben beiratkozott a protestáns teológiai szakra, két évvel később lelkésszé avatták. Amikor hivatalosan Isten szolgája lett, azt kérte, hogy a németországi menekülttáborokba küldjék szolgálatra. Maga is menekültként érkezett, de hamarosan már 14 ezer magyar és más kelet-közép-európai szociális és lelki gondozását szervezte. Egy amerikai protestáns főiskola meghívására 1951-ben családjával együtt az Egyesült Államokban telepedett le. Miközben a főiskolán oktatott, végigjárta az USA nagyobb magyar közösségeit. „Előadó és prédikáló körúton voltam Floridában, ahol 17 nap alatt 55-ször beszéltem. Vagy 10-15 ezer ember hallgatott összesen” - írta egy levélben.

1953 szeptemberében Koszorús Ferenc, volt vezérkari ezredes, a magyar ellenállási mozgalom egykori tagját látta vendégül. Ketten indultak Pittsburgh-be Soos Géza autóján. Rossz idő volt, a kocsis megcsúszott és egy betonoszlopnak ütközött. Mivel utasa súlyosan megsérült, Soos Géza a legközelebbi házhoz szaladt, hogy a mentőket hívja. Az ájult Koszorús Ferencet ő segítette a mentőautóba tenni, majd maga is beszállt a beteg mellé. Amikor a mentő a kórházba érkezett, a látszólag sértetlen Soos Gézát holtan találták eszméletlen barátja mellett. Mindössze 41 éves volt. Sosem derült ki, hogy egy súlyos belső sérülésbe halt-e bele, vagy – ahogy családja és barátai gondolták – a magyar vagy szovjet titkosszolgálat végzett vele. Ma is csak töredékesen ismerjük, mit tett a hazáért, a magyar üldözöttek és külföldi menekültek tömegeiért. De amit tudunk, az bőven elegendő ahhoz, hogy emléktáblák, szobrok, utcanevek emlékeztessenek rá. Egy sincs belőlük.

HÉTFŐ REGGELI ÁHÍTAT

Hegedűs Lajosné vagyok, nagyvarsányi lakos. A kép-mutatás nélküli - katolikus - hitemet szüleimtől, nagyszüleimtől kaptam. A férjem református, így az ökumenét családon belül is megéljük. A t e m p l o m b a járás, a min-

dennapi és az otthoni imádkozás természetes számunkra, a szentmiséken nemcsak vasárnapokon veszek részt, hanem gyakran járok hétköznaponként a Dunaharaszti Szent István templom 7 órakor kezdődő miséire.

Egy nagyvarsányi szentmisén örömmel értesültem nagytiszteletű Dr. Bóna Zoltán úr meghívásáról, miszerint mindenkit szeretettel várnak ökumenikus reggeli áhítatra. Elfogadtam a meghívást. A következő hétfő reggelén fél 8-kor a Soli Deo Gloria Közösségi Házban érdeklődéssel vártam az áhítat kezdetét. Ugyan tudtam, hogy imára gyűltünk össze, mégis volt bennem valami izgalom. Az imádságban Krisztussal találkozhatunk. Az ima a lélek lélegzetvétele, amikor tudatosan átéljük Isten jelenlétét, befogadjuk az Ő békéjét. Jézus mondja: "Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük" (Mt. 18,20).

Éreztem Isten jelenlétét, éreztem a lelki összetartozást a jelenlévő gyülekezettel.

Nagytiszteletű Úr az áhítat során az evangéliumi részek gondos kiválasztásával iránymutatást adott a hét napjaira. Az evangéliumhoz fűzött gondolataival jobban megértettem az Ūristen üzenetét az előttem álló hétre. Hogyan tudom például a felebaráti szeretetemet érezhetőbbé tenni? Meg tudom-e látni felebarátaimban, családtagjaimban minden sebzettség és tökéletlenség mögött is a bennük rejlő istenarcot? Tudok-e őszintén örülni mások örömeinek, át tudom-e érezni mások fájdal-

mát? Hogyan lehetne másként imádkoznom, hogyan tudok mások felé segítséget, vigasztalást, reményt adni? Minden hétfőn vittem haza valamit, gazdagodott szívem, lelkem.

Isten egészen különleges módon van jelen

életünk útjain. Jelen van a Biblia szavaiban, a szentségekben, imádságban, az embertársainkban. Isten a hívó ember Éltető Forrása. Nagyon fontos, hogy tudjunk belőle táplálkozni, erőt meríteni. Aki nem tud ezekhez az éltető forrásokhoz járulni, annak az élete elsivatagosodik. A mai ember legfőbb baja ez: elszakadt Istentől, az Élet Forrásától. Nem tud ebből a Forrásból meríteni, ezért belső ürességtől szenved, hamis forrásokhoz, pótlékokhoz menekül. Isten szeret minket! Ez kell, hogy minden héten, minden nap erőt, bátorítást adjon!

Éljünk a lehetőséggel, merítsünk erőt az Élet Forrásából! Mindenkit buzdítok ezeken a hétfő reggeli 15 perces áhítatokon való részvételre az SDG Közösségi Ház kápolnájában.

Én boldog embernek érzem magam, akit szeret az Isten, és elhalmoz különböző ajándékaival, a többi között e hétfő reggelek közös imáival.

A Református Egyházközség és a Soli Deo Gloria Közösség eseménynaptára

Augusztus 19. 18.00	Bűnbánati istentisztelet, a Summerfest felvonulás fogadása	Ref. Templom
Augusztus 20. 10.00	Újkenyeri, hálaadó istentisztelet	Ref. Templom
Szeptember 4. 10.00	Tanévnyitó istentisztelet	Ref. Templom
Szeptember 24. 21.00	Kárpátaljai, erdélyi és helyi néptáncos és népzenei baráti est	SDG Köz. Ház
Szeptember 25. 10.00	Zenés istentisztelet a Borzsa Vári (Kárpátalja) népzenei együttes programjával	Ref. Templom
Október 2. 10.00	Ünnepi évfordulós istentisztelet	Ref. Templom
Október 4. 16.00	Állatok világnapja	SDG Köz. Ház
Október 21. 18.00	'56-os megemlékezés az Általános Iskola műsorával	SDG Köz. Ház
Október 23. 10.00	Istentisztelet '56-os megemlékezéssel	Ref. Templom
Október 29. 18.00	Bűnbánati istentisztelet	Ref. Templom
Október 30. 10.00	Újbori hálaadó istentisztelet	Ref. Templom
Október 31. 18.00	Reformációi istentisztelet	Ref. Templom
November 1. 10.00	Mindenszentek istentisztelet	Ref. Templom
November 21. 18.00	Bűnbánati istentisztelet	SDG Köz. Ház
November 22. 18.00	Bűnbánati istentisztelet	SDG Köz. Ház
November 23. 18.00	Bűnbánati istentisztelet	SDG Köz. Ház
November 24. 18.00	Bűnbánati istentisztelet	Ref. Templom
November 25. 18.00	Bűnbánati istentisztelet	Ref. Templom
November 26. 18.00	Bűnbánati istentisztelet	Ref. Templom
November 27. 10.00	Ünnepi istentisztelet Advent 1. vasárnapján	Ref. Templom

A Református Templomban minden vasárnap 10 órakor istentiszteletet tartunk, s azzal egy időben gyermek-istentiszteletet is. A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden hétfőn 7:30-kor 15 perces hétkezdő áhítatot tartunk. A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden kedden 17:30-kor bibliaórát tartunk.

*A fenti istentiszteletekre, rendezvényekre, programokra minden érdeklődőt nagy szeretettel várunk!
További információ a 06/20 914-3893-as telefonszámon vagy a dunavarsany.ref@gmail.com
e-mail címen, továbbá a www.dunavarsanyireformatusok.hu oldalon kapható.*

Fenyves Lajos
világi elnök
Református Egyházközség

Csobolyó Miklósné
elnök
Soli Deo Gloria Közösség

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat. Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség • Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Csobolyó Katalin, Dr. Bóna Balázs, Kun László, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában • Példányszám: 800

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen

Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu